

“Sviraj lijepo, pjevaj mnogo!”

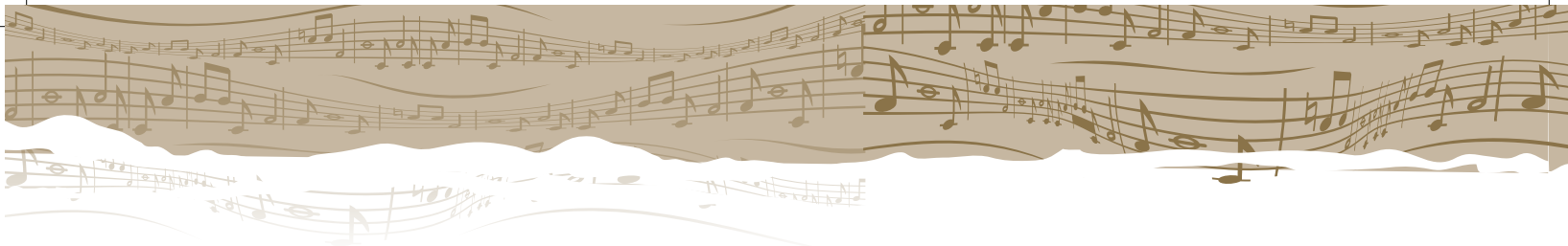
(Iz 23,16)

Raduje nas izlazak prvog dvobroja časopisa *Sv. Cecilija* u ovoj godini i vjerujemo da to mišljenje dijele i naši čitatelji. Uz dobre i poučne članke, čitatelji će naći zanimljivosti o organologiji, muzikologiji, kao i korisne zabilježbe događanja po našim biskupijama. I ovaj put bogat glazbeni prilog obradovat će praktične glazbenike koji se bave vođenjem liturgijskog pjevanja po našim župama. Zahvaljujući Ministarstvu kulture Republike Hrvatske i Gradu Zagrebu na financijskoj pomoći, časopis *Sv. Cecilija* koji je jedan od najstarijih časopisa u Hrvatskoj (1877. godine prvi broj) može tako nastaviti i ove godine svoju misiju širenja kulture sakralne glazbe i poticanja u traženju autentičnosti toga

glazbenog izraza. Uredništvo se nada da će se u budućnosti časopis moći sam financirati od pretplate naših čitatelja i vjerujemo da će doći vrijeme kad će ekonomska situacija naših građana biti u takvu položaju da im ne će predstavljati problem odvojiti mala financijska sredstva za godišnju pretplatu. Nažalost, danas je mnogima to problem i zato još jednom najiskrenije zahvaljujemo na pomoći spomenutim hrvatskim institucijama.

Od samih početaka izlaženja časopis *Sv. Cecilija* nije nikada izlazio iz okvira svojih tema. Nije ga zanimala nikakva ideologija, politika i slično, već se striktno držao tema o sakralnoj glazbi, liturgijskom pjevanju, muzikologiji, orguljskoj glazbi i orguljama, kao najznačajnijem

liturgijskom instrumentu. Baveći se najintimnijom kulturom ljudskog duha, koja komunicira sa Svetim u onom opsegu koji je moguć preko te suptilne umjetnosti zvane glazba, časopis je u nekim povijesnim razdobljima postizao veće, a ponekad manje rezultate, ali njegova prisutnost bila je uvijek neki korelativ za one koji se bave sakralnom glazbom u širem ili užem smislu te riječi. Tako je časopis *Sv. Cecilija* danas svima nama važan izvor mnogih korisnih informacija iz prošlosti o sakralnoj glazbi, a muzikolozima vrlo korisna literatura u istraživanju povijesnih tema o hrvatskoj crkvenoj glazbi druge polovice 19. st. pa sve do danas. Listajući stare brojeve časopisa iz raznih povijesnih razdoblja, nalazimo

podosta zabilježenih problema oko sakralne glazbe. To nam s jedne strane daje utjehu i snagu da ne padnemo u malodušnost i kukanje nad sadašnjom situacijom, jer je očito da je problema uvijek bilo i da današnja situacija nije ništa više ili manje katastrofična negoli ranije. Ta neprestana, dijalektika između *sakro-profano* na području sakralne glazbe traje tijekom stoljeća i tisućljeća. Danas su drugačiji problemi nego su bili u doba srednjeg vijeka, renesanse, baroka ili glazbene romantike. Umjetnička sakralna glazba i danas zanima slušatelje i koncerti takovih izvedbi uglavnom su vrlo posječeni. Problem međutim jest na području praktične sakralne glazbe, odnosno liturgijske glazbe, i ondje nedostaje ono što umjetnička sakralna glazba ima, a to je glazbena stručnost, umjetnički zanos i pomne pripreme i izvođenje. U

liturgijskom izvođenju često na račun kvantitete stradava kvaliteta. Gomilanjem velika repertorija zanemaruje se glasovna edukacija i sve što pripada u taj segment, dikcija, boja glasa, postava glasa itd.

Ni liturgijsko glazbeno izvođenje ne bi trebalo biti lišeno koncertnog izvođenja, i to vrijedi kako za zbor, soliste, tako i za orguljaša. Liturgijskom izvođenju se ne plješće, već slušatelji, vjernici u svojoj duši, u tišini svoje vjerničke intime primaju poruku glazbene skladbe, koja ih oblikuje, izgrađuje i pomaže im intenzivnije moliti. I zato takvo priznanje koje će vam pokoji vjernik nakon mise izreći puno je jače od bilo kakva glasna pljeskanja. Stoga nepljeskanje nakon dobro izvedene liturgijske skladbe ne treba nikoga obeshrabriti da teži za što većom estetikom izvođenja, koje može biti ravno svakom koncertnom

izvođenju. Pritom se ne smije zaboravljati naglasak Drugoga vatikanskog sabora da je svrha svete glazbe *slava Božja i posvećenje vjernika* (*Sacrosanctum concilium* t. 112). Imajući to na umu, svako liturgijsko izvođenje, od poklika, dijaloga, pa do samostalnog zbornog izvođenja ordinarijuma i proprijuma mise trebalo bi težiti za maksimalnom estetikom i nadahnutim izvođenjem, jer samo takva glazba može posvećivati vjernike i dati slavu Bogu, izvoru svega lijepoga i dobrog. I obično pučko pjevanje može biti prožeto vrhunskom glazbenom estetikom i umjetničkim kvalitetama i ništa manje vrijedno od koncertnog izvođenja, ali da bi se to postiglo, trebalo bi raditi i na tom području s našim vjernicima. Provoditi vježbe pučkog pjevanja, što se nekada i činilo, i to prije euharistijskog slavlja. Spretan animator s jasnim osnovnim uputama oko oblikovanja glasa, izgovora i slično mogao bi postići nakon kraćeg vremena zavidne rezultate, jer naš narod glazbeno je darovit i lako bi uvježbao osnove lijepa i nadahnuta liturgijskog pjevanja. Premda liturgijska glazba ima drugačiju misiju od koncertne umjetničke glazbe i ona ne služi principu *l'art pour l'art*, to ne znači da ju treba lišiti osnovne estetike izvođenja u punom smislu te riječi. Mnogi voditelji crkvenih zborova to su shvatili i to daje posebnu vrijednost njihovoj zauzetoj i savjesnoj radu.

Želimo svim čitateljima časopisa *Sv. Cecilija* ugodne, korisne i blagoslovljene ljetne praznike.

M. Martinjak